GEKUST DOOR DE ENGEL DES DOODS!

Een grappig, magisch avontuur van Hein de klungelige maaier

Een prentenboek van de Boeman Klopper Club

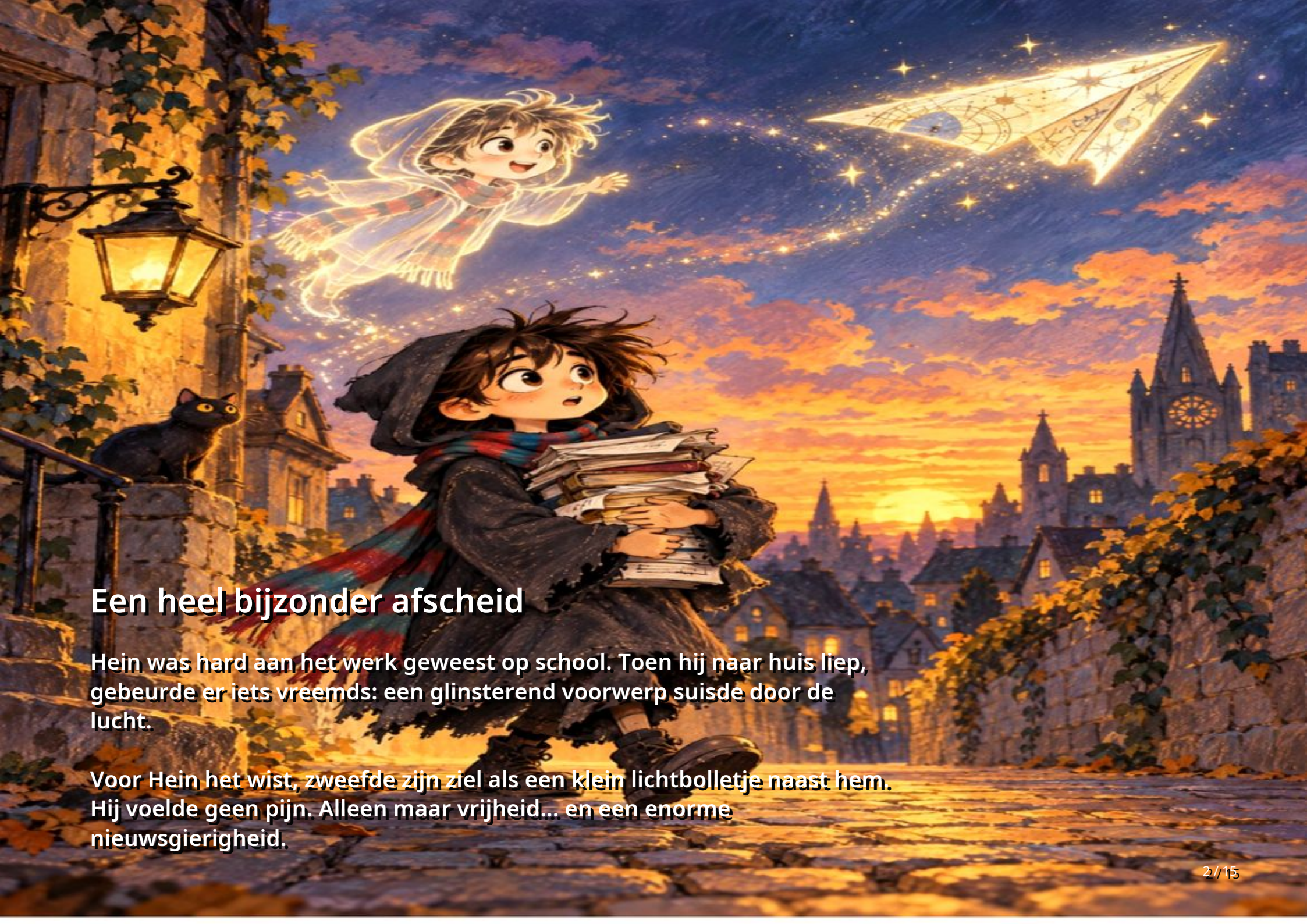

Disclaimer

Dit boek is een werk van de Boeman Klopper Club.

De personages, gebeurtenissen en werelden in dit verhaal zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

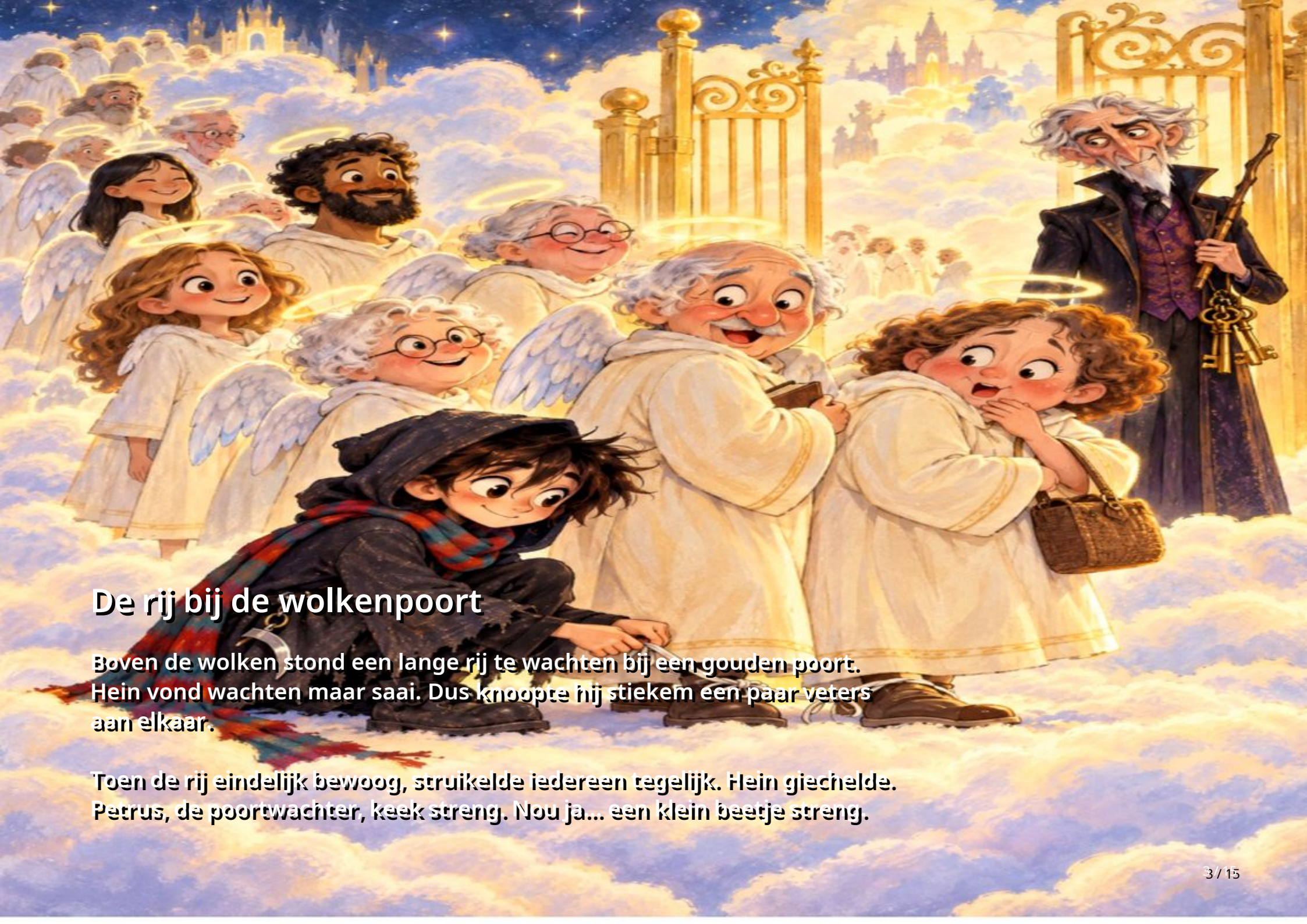
Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, verspreid of opnieuw gebruikt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Boeman Klopper Club.

Een heel bijzonder afscheid

Hein was hard aan het werk geweest op school. Toen hij naar huis liep, gebeurde er iets vreemds: een glinsterend voorwerp suisde door de lucht.

Voor Hein het wist, zweefde zijn ziel als een klein lichtbolletje naast hem. Hij voelde geen pijn. Alleen maar vrijheid... en een enorme nieuwsgierigheid.

De rij bij de wolkenpoort

Boven de wolken stond een lange rij te wachten bij een gouden poort. Hein vond wachten maar saai. Dus knoopte hij stiekem een paar veters aan elkaar.

Toen de rij eindelijk bewoog, struikelde iedereen tegelijk. Hein giechelde. Petrus, de poortwachter, keek streng. Nou ja... een klein beetje streng.

Naar de school van de maaiers

“Hein,” zei Petrus, “je bent grappig, maar je moet ook leren opletten en respect hebben voor anderen.”

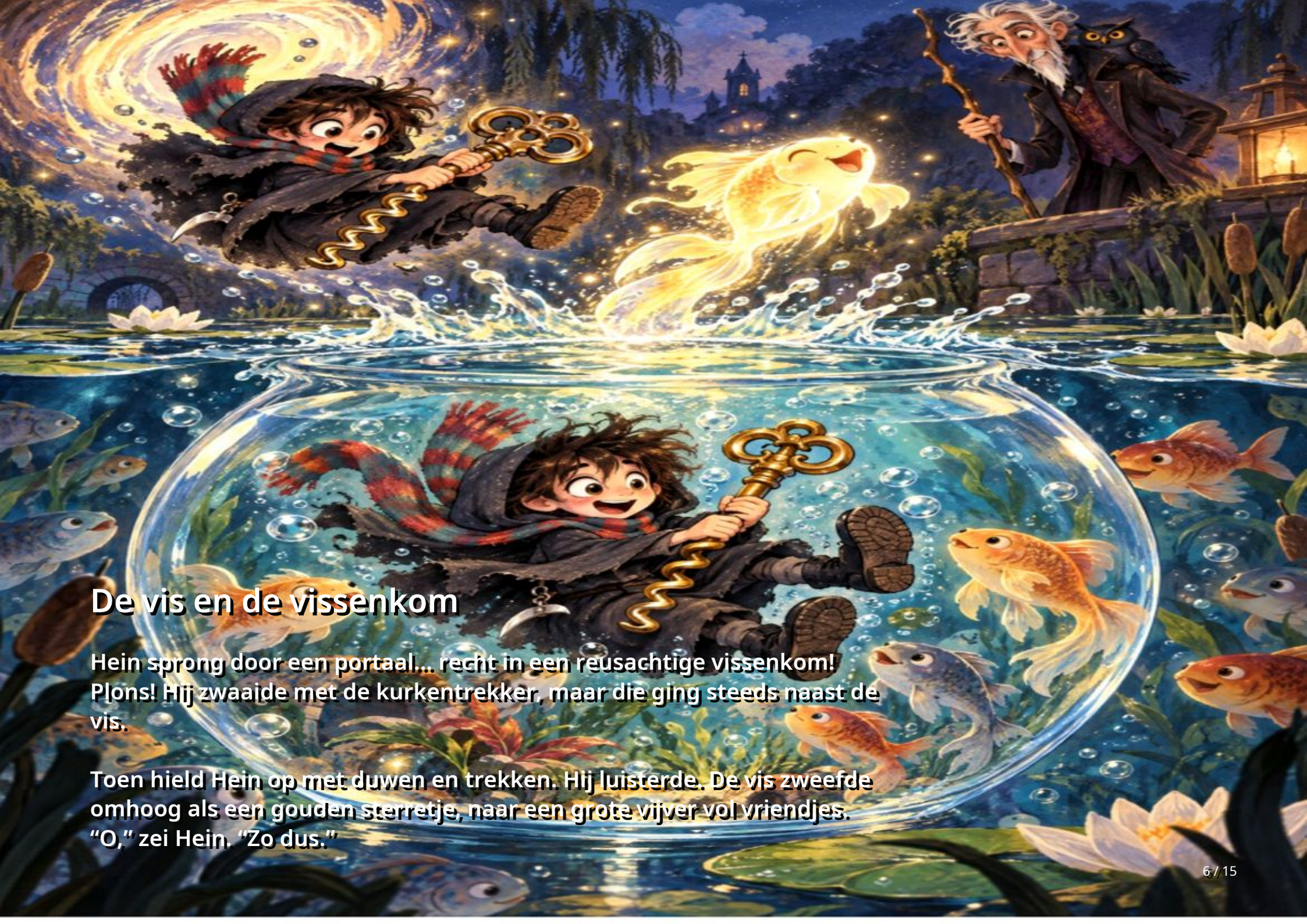
Hij gaf Hein een klein schooltasje. Achter de wolken verscheen een schoolgebouw in de vorm van een kromme maan. Hein zuchtte. Weer naar school!

De eerste les

In de klas stond Professor Kraaienkrans te wachten. Hij was oud, lang en een beetje krakerig, maar zijn ogen glinsterden vriendelijk.

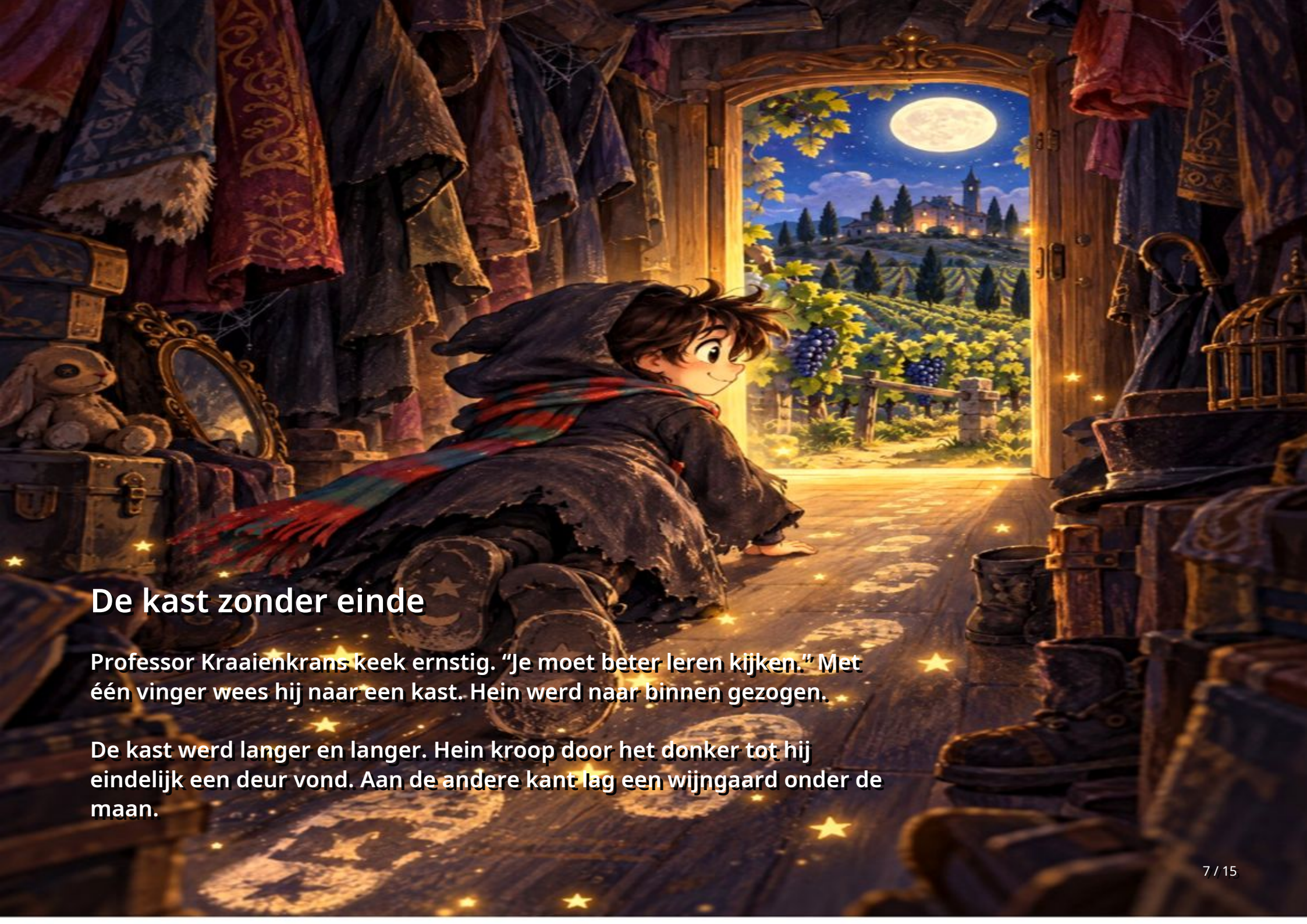
Hein kreeg een zwarte mantel en een veel te grote kurkentrekker. “Daarmee help je zielen op weg,” zei de professor. “Rustig aan. Goed kijken.”

De vis en de vissenkom

Hein sprong door een portaal... recht in een reusachtige vissenkom! Plons! Hij zwaaide met de kurkentrekker, maar die ging steeds naast de vis.

Toen hield Hein op met duwen en trekken. Hij luisterde. De vis zweefde omhoog als een gouden sterretje, naar een grote vijver vol vriendjes. “O,” zei Hein. “Zo dus.”

De kast zonder einde

Professor Kraaienkrans keek ernstig. “Je moet beter leren kijken.” Met één vinger wees hij naar een kast. Hein werd naar binnen gezogen.

De kast werd langer en langer. Hein kroop door het donker tot hij eindelijk een deur vond. Aan de andere kant lag een wijngaard onder de maan.

Een druif van een opdracht

In de wijngaard liep een oude druiventeler rond. Hein dacht meteen: dát moet de ziel zijn! Hij vloog achter de man aan, maar de man rende zo snel als een hazewindhond.

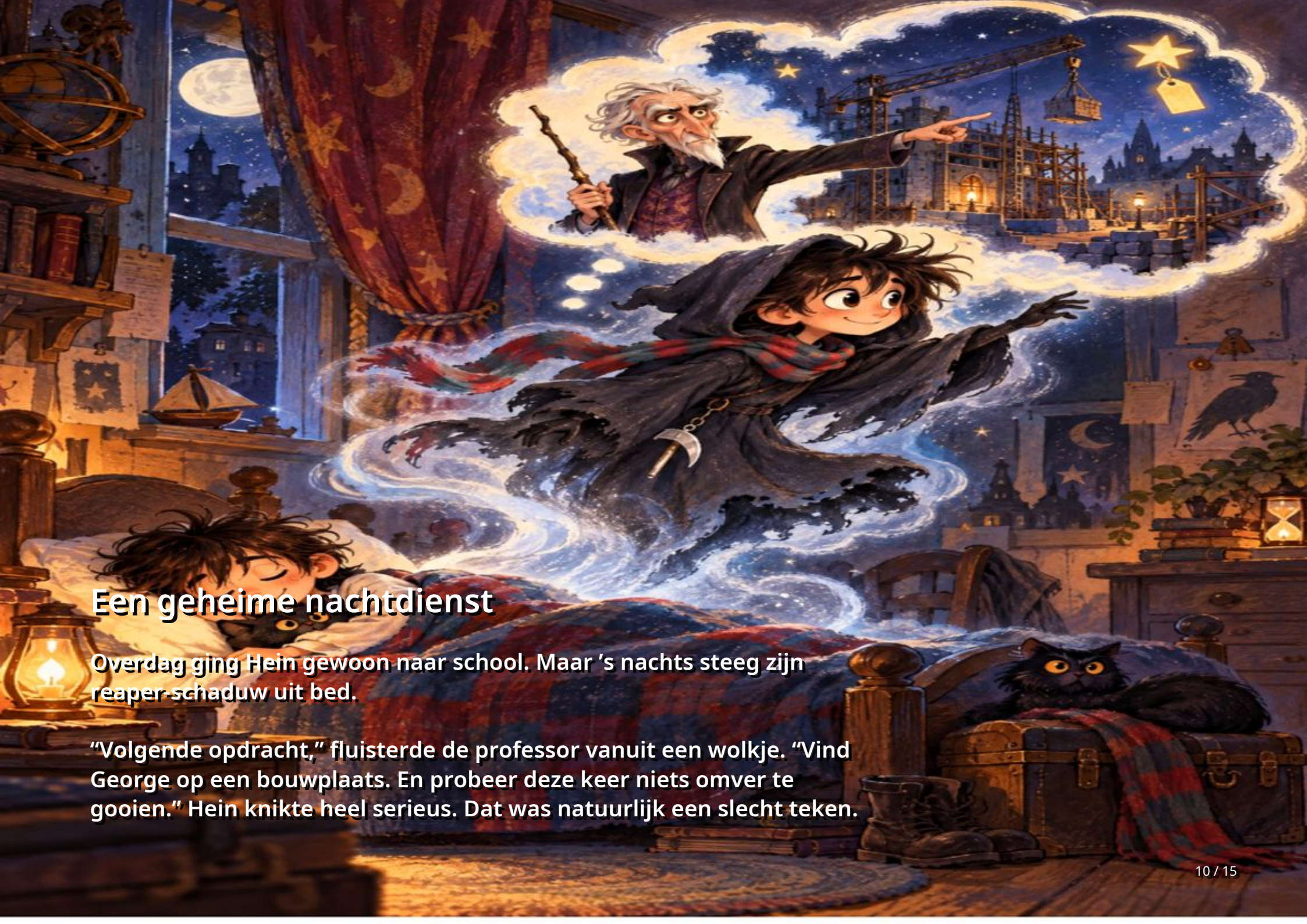
Hein trok een kurk uit een fles. PLOP! De kurk vloog door de lucht en een klein gouden lichtje steeg omhoog. “Gelukt?” vroeg Hein voorzichtig.

Terug naar huis

Terug in de klas keek Professor Kraaienkrans streng. “Je had geluk,” zei hij. “Een goede maaier werkt rustig en met respect.”

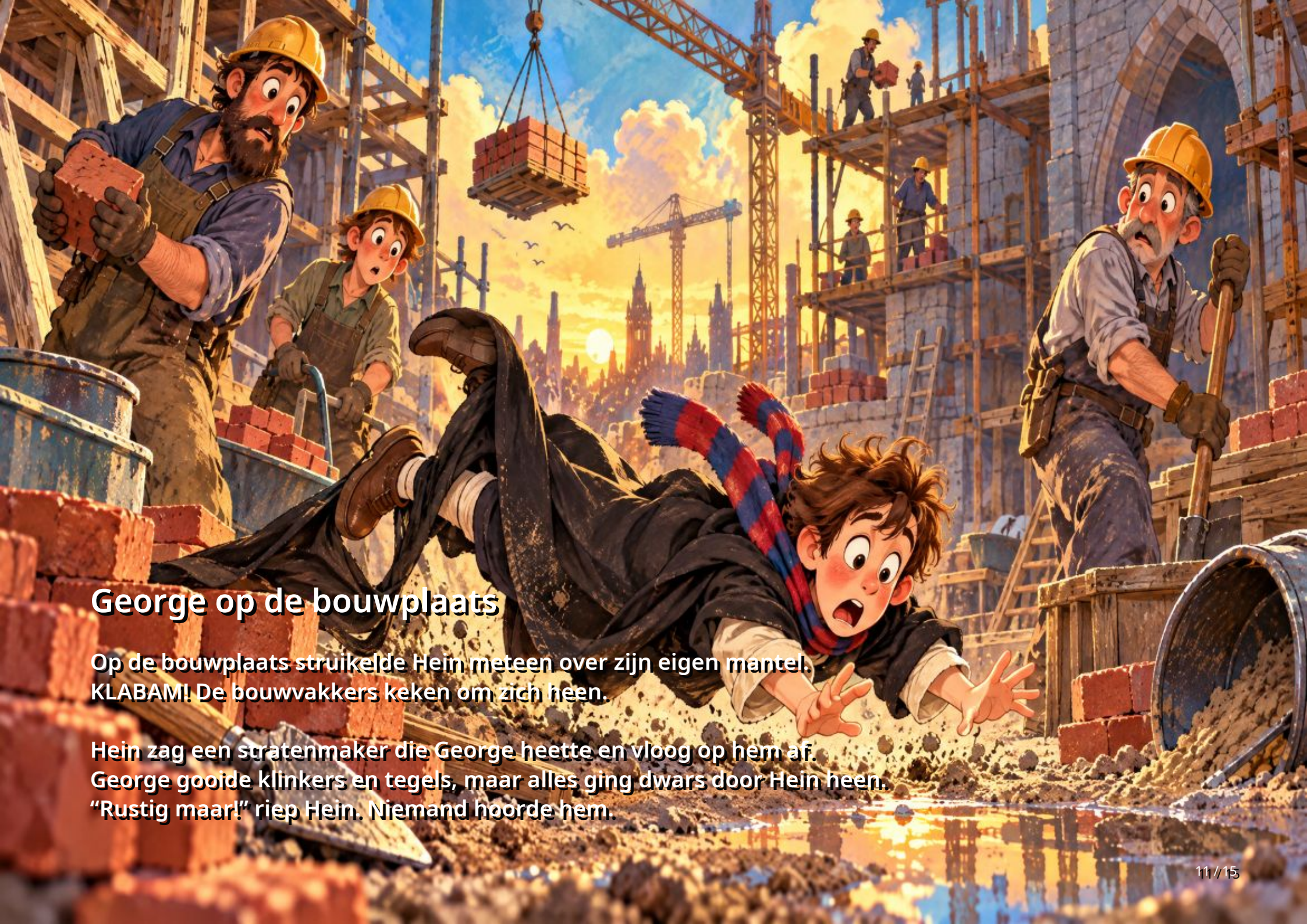
Toen werd Hein teruggezogen naar huis. Zijn familie en vrienden waren dolblij dat hij weer wakker werd. Hein wist één ding zeker: dit avontuur was nog lang niet voorbij.

Een geheime nachtdienst

Overdag ging Hein gewoon naar school. Maar ’s nachts steeg zijn reaper-schaduw uit bed.

“Volgende opdracht,” fluisterde de professor vanuit een wolkje. “Vind George op een bouwplaats. En probeer deze keer niets omver te gooien.” Hein knikte heel serieus. Dat was natuurlijk een slecht teken.

George op de bouwplaats

Op de bouwplaats struikelde Hein meteen over zijn eigen mantel.
KLABAM! De bouwvakkers keken om zich heen.

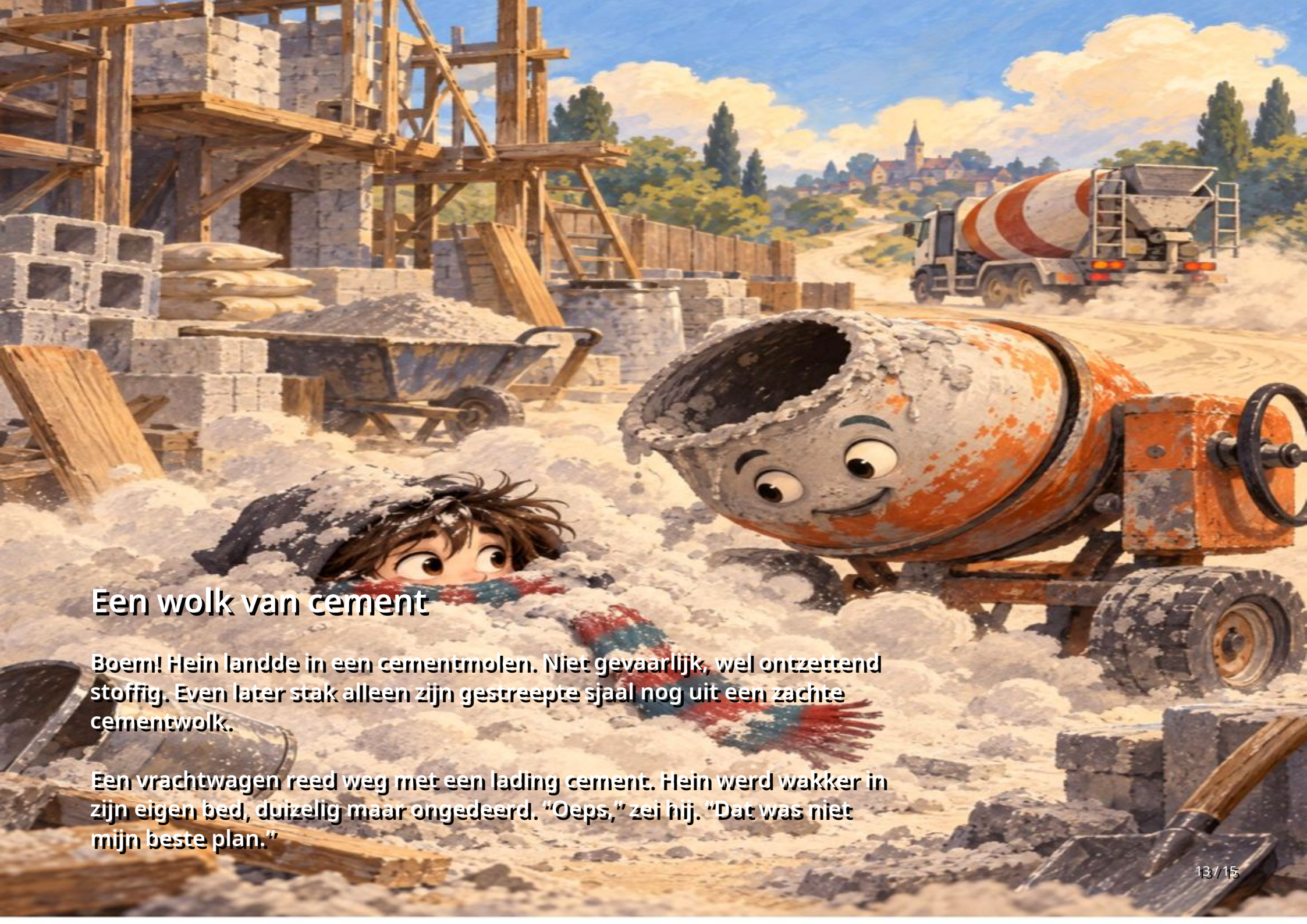
Hein zag een stratenmaker die George heette en vloog op hem af.
George gooide klinkers en tegels, maar alles ging dwars door Hein heen.
“Rustig maar!” riep Hein. Niemand hoorde hem.

De regenpijp-raket

Hein verstopte zich op een balkon. Precies toen de bouwvakkers een regenpijp vastmaakten, werd Hein naar binnen gezogen.

FWOESH! Hij schoot eruit als een raket, stuiterde langs muren en tolde door de lucht. Hein dacht: misschien ben ik wel heel goed in flipperen.

Een wolk van cement

Boem! Hein landde in een cementmolen. Niet gevaarlijk, wel ontzettend stoffig. Even later stak alleen zijn gestreepte sjaal nog uit een zachte cementwolk.

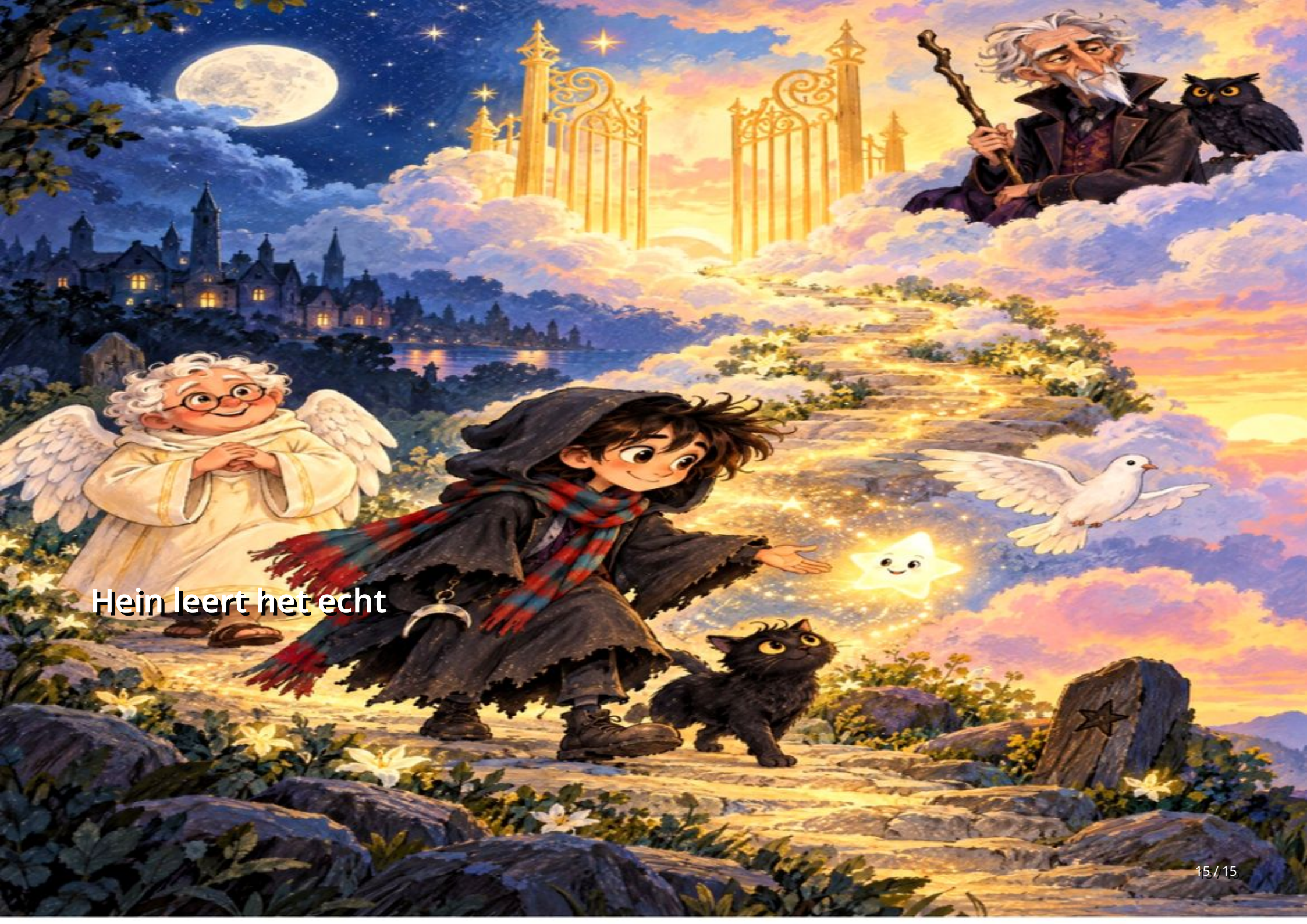
Een vrachtwagen reed weg met een lading cement. Hein werd wakker in zijn eigen bed, duizelig maar ongedeerd. “Oeps,” zei hij. “Dat was niet mijn beste plan.”

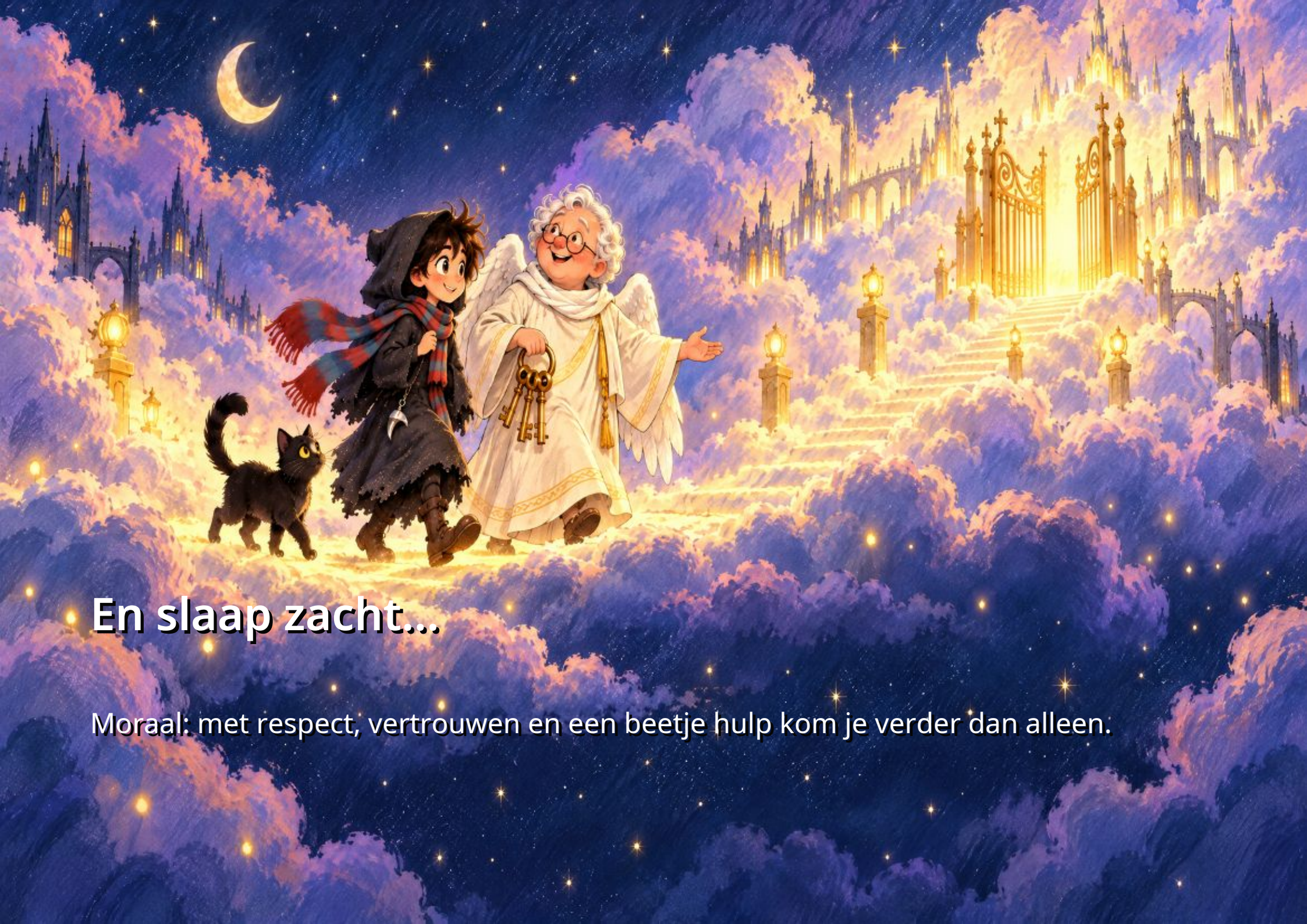

De les die bleef hangen

Professor Kraaienkrans legde het nog één keer uit: “Een maaier moet stil zijn, goed kijken en altijd respect hebben voor een ziel. En niemand hoeft alles alleen te kunnen.”

Hein oefende met zijn vrienden. Samen luisterden ze, hielpen ze elkaar en maakten ze minder… nou ja, iets minder… brokken.

Hein leert het echt

En slaap zacht...

Moraal: met respect, vertrouwen en een beetje hulp kom je verder dan alleen.